

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. dubna 1994, Gemeente Almelo a další proti Energiebedrijf Ijsselmij NV, věc C-393/92, Recueil 1994, s. I-1477¹

Klíčová slova:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Gerechtshof te Arnhem – Hospodářská soutěž – Dohoda omezující dovoz elektrické energie – Služba obecného zájmu

Předmět:

O výkladu článků 37, 85, 86, 90 a 177 Smlouvy o EHS

Skutkové okolnosti:

(Část „Skutkové okolnosti“ není převzata.)

Právní otázky:

- 1 Rozhodčím nálezem ze dne 3. listopadu 1992 došlým Soudnímu dvoru dne 10. listopadu téhož roku položil Gerechtshof te Arnhem na základě článku 177 Smlouvy o EHS dvě předběžné otázky týkající se výkladu článků 37, 85, 86, 90 a 177 Smlouvy.
- 2 Tyto otázky vyvstaly v rámci sporu mezi obcí Almelo a dalšími místními distributory elektrické energie a N. V. Energiebedrijf Ijsselmij (dále jen „IJM“), podnikem zajišťujícím regionální distribuci elektrické energie, ohledně vyrovnávacího doplatku, který posledně jmenovaný podnik fakturoval místním distributorům.
- 3 V Nizozemsku vyrábějí elektrickou energii čtyři podniky, akcionáři společného podniku N. V. Samenwerkende Elektriciteits-Productiebedrijven (dále jen „SEP“), který je pověřen řízením spolupráce mezi výrobci.
- 4 Distribuce elektrické energie se uskutečňuje na regionální a místní úrovni: podniky zajišťující regionální distribuci zásobují na území, jež jim je přiděleno, podniky vlastněné obcemi, jež zajišťují místní distribuci, a případně konečné spotřebitele. Podniky zajišťující místní distribuci zásobují zákazníky v obcích. Výrobní a distribuční podniky jsou přímo či nepřímo vlastněny provinciemi a obcemi.
- 5 Společnosti IJM byla královským nařízením z roku 1918 udělena nevýhradní koncese na distribuci elektrické energie na přiděleném území. IJM dodává elektrickou energii místním distributorům, zejména obci Almelo a dalším žalobcům v původním řízení, a rovněž přímo zásobuje spotřebitele ve venkovských oblastech.
- 6 V letech 1985 až 1988 byl místním distributorům zakázán dovoz elektrické energie na základě doložky o výhradním odběru obsažené ve všeobecných podmínkách pro dobavy elektrické energie obcím, jež mají svůj vlastní distribuční podnik na území, které je přiděleno společnosti N. V. Electriciteits-Maatschappij Ijsselcentrale (což je

¹ Jednací jazyk: nizozemština

původní název společnosti IJM, dále jen „IJC“). Článek 2 odst. 2 těchto všeobecných podmínek stanoví, že obec se zavazuje:

„zásobovat se elektrickou energií za účelem distribuce na svém území výhradně u IJC a používat tuto energii pouze pro svou vlastní potřebu, nebo pro dodávky třetím osobám za účelem spotřeby na území obce“.

- 7 Všeobecné podmínky stanovené společností IJM se shodují se vzorovými všeobecnými dodacími podmínkami, které vypracovalo sdružení provozovatelů center pro distribuci elektrické energie v Nizozemsku.
- 8 Uvedená doložka o výhradním odběru je doprovázena závazkem výhradního prodeje na straně podniku zajišťujícího regionální distribuci.
- 9 Místní distributor ukládá konečnému spotřebiteli povinnost výhradního odběru.
- 10 Pokud jde o vztahy mezi výrobcí a regionálními distributory, je rovněž ujednán zákaz dovozu elektrické energie (článek 21 Overeenkomst van Samenwerking — dohody o spolupráci — mezi podniky vyrábějícími elektrickou energii a SEP ze dne 22. března 1986, jež nahradila obecnou dohodu SEP z roku 1971, dále jen „dohoda OVS“).
- 11 Od 1. ledna 1985 fakturovala společnost IJC místním distributorům vyrovnávací doplatek, totiž přírůžku určenou k vyrovnání rozdílu mezi vyššími náklady, které jí vznikají při distribuci elektrické energie spotřebitelům ve venkovských oblastech, a nižšími náklady, které vznikají místním distributorům při distribuci elektrické energie spotřebitelům v městských oblastech.
- 12 V roce 1988 podaly některé podniky zajišťující místní distribuci ke Komisi stížnost na IJC, která se týkala tří aspektů:
 - zákazu dovozu výslovně stanoveného v obecné dohodě SEP z roku 1971 a v dohodě OVS;
 - povinnosti výhradního odběru vyplývající z dohod uzavíraných s IJC;
 - práva IJC jednostranně stanovit ceny a vyžadovat vyrovnávací doplatek.
- 13 Zákon ze dne 16. listopadu 1989 o právní úpravě výroby, dovozu, přenosu a prodeje elektrické energie (*Staatsblad* 535) změnil systém distribuce elektrické energie v Nizozemsku. Na základě článku 34 tohoto zákona a na základě ministerského nařízení ze dne 20. března 1990 (*Staatscourant* ze dne 22. března 1990) je SEP jediným podnikem, který má právo dovážet elektrickou energii určenou k veřejné distribuci, s výjimkou energie o napětí nižším než 500 voltů.
- 14 Na základě stížnosti podané v roce 1988 přijala Komise rozhodnutí ze dne 16. ledna 1991 v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS [IV/32.732 — *Ijsselcentrale (IJC) a další, Úř. věst. L 28, s. 32, dále jen „rozhodnutí z roku 1991“*]. V článku 1 tohoto rozhodnutí Komise konstatuje, že článek 21 dohody OVS „představuje porušení čl. 85 odst. 1 Smlouvy o EHS, jelikož má za následek omezení dovozu soukromými průmyslovými spotřebiteli a omezení vývozu produkce mimo

oblast veřejného zásobování distribučními společnostmi a soukromými průmyslovými spotřebiteli, zejména samovýrobci“.

- 15 Komise poznamenala, že zákaz dovozu na úrovni neveřejné distribuce, totiž zákaz uložený spotřebitelům v jejich smluvních vztazích s místními distributory, nemůže být odůvodněn na základě čl. 90 odst. 2 Smlouvy.
- 16 Ačkoli v rozhodnutí z roku 1991 Komise nezaujala výslovné stanovisko k zákaz dovozu, vyplývajícímu z čl. 2 odst. 2 všeobecných podmínek, poznamenává, že „tato ustanovení všeobecných podmínek tvoří společně s článkem 21 [dohody OVS] jeden celek, který působí jak mezi výrobcí navzájem, tak také, prostřednictvím distribučních společností, mezi výrobcí a soukromými průmyslovými spotřebiteli“.
- 17 Komise nerozhodla o otázce použití čl. 90 odst. 2 Smlouvy na zákaz dovozu, který platí podle článku 21 dohody OVS pro veřejnou distribuci elektrické energie; na zákaz uložený společností, které vyrábějí a distribuují elektrickou energii, dovozet elektrickou energii určenou pro veřejné zásobování jinak než prostřednictvím SEP se totiž podle Komise napříště vztahuje článek 34 zákona z roku 1989, a pokud by k této záležitosti zaujala stanovisko, předjímal by tím otázku slučitelnosti tohoto zákona se Smlouvou. Komise nerozhodla ani o legalitě vyrovnávacího doplatku.
- 18 Žaloba podniků, které podaly stížnost, proti rozhodnutí z roku 1991 byla zamítnuta rozsudkem Soudu prvního stupně ze dne 18. listopadu 1992, Rendo a další v. Komise (T-16/91, Recueil, s. II-2417). O kasačním opravném prostředku podaném proti tomuto rozsudku uvedenými podniky dosud Soudní dvůr nerozhodl (C-19/93 P, Rendo a další v. Komise).
- 19 Před předložením věci Komisi zahájili místní distributoři v souladu se všeobecnými podmínkami rozhodčí řízení, aby získali rozhodnutí o zákonnosti vyrovnávacího doplatku vyžadovaného společností IJM.
- 20 Proti rozhodčímu nálezu, jímž byl jejich požadavek zamítnut, podali místní distributoři odvolání ke Gerechthshof te Arnhem, který rozhoduje podle toho, co je spravedlivé (als goede mannen naar billijkheid). Jelikož měl vnitrostátní soud za to, že v případě neexistence zákazu dovozu by IJM pravděpodobně nemohla uložit vyrovnávací doplatek, položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Má být vnitrostátní soud, který v zákonem stanoveném případě rozhoduje o opravném prostředku podaném proti rozhodčímu nálezu, považován za vnitrostátní soud ve smyslu článku 177 Smlouvy o EHS, jestliže podle rozhodčí smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení má tento soud rozhodovat podle toho, co je spravedlivé?
- a v případě kladné odpovědi na otázku 1:
- 2) Jak je třeba vykládat články 37 nebo 85 nebo 86 nebo 90 Smlouvy o EHS ve vztahu k zákaz dovozu elektrické energie určené k veřejné distribuci, obsaženému od roku 1985 do roku 1988 (včetně) ve všeobecných podmínkách společnosti zajišťující regionální distribuci elektrické energie a případně doprovázenému zákazem dovozu obsaženým v dohodě mezi podniky, jež vyrábí elektrickou energii v dotyčném členském státě?“

K první otázce

- 21 Za účelem odpovědi na první otázku je třeba připomenout, že v rozsudku ze dne 30. června 1966, Vaassen-Göbbels (61/65, Recueil, s. 377), Soudní dvůr vymezil pojem soudu ve smyslu článku 177 Smlouvy tím, že uvedl určitý počet kritérií, která musí takový orgán splňovat, např. že musí být zřízen právním předpisem, musí se jednat o trvalý orgán, musí vykonávat závaznou jurisdikci, řízení před ním musí být kontradiktorní a musí uplatňovat zásadu právního státu. Tento výčet kritérií Soudní dvůr ještě rozšířil, když zdůraznil zejména požadavek nezávislosti dotyčného soudního orgánu (rozsudky ze dne 11. června 1987, Pretore di Salò, 14/86, Recueil, s. 2545, bod 7, ze dne 21. dubna 1988, Pardini, 338/85, Recueil, s. 2041, bod 9, a ze dne 30. března 1993, Corbiau, C-24/92, Recueil, s. I-1277).
- 22 Pokud jde o rozhodčí řízení, Soudní dvůr v rozsudku ze dne 23. března 1982, Nordsee Deutsche Hochseefischerei (102/81, Recueil, s. 1095, bod 14), uvedl, že pod pojem soud ve smyslu článku 177 Smlouvy spadají běžné soudy, které vykonávají přezkum rozhodčího nálezu v případě odvolání, odporu, řízení o výkonu rozhodnutí nebo v případě podání jakýchkoli jiných opravných prostředků, které jsou k dispozici podle příslušných vnitrostátních právních předpisů.
- 23 Tento výklad podaný Soudním dvorem není dotčen okolností, že soud jako Gerechthshof rozhoduje na základě rozhodčí smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení podle toho, co je spravedlivé. Podle zásady přednosti a jednotného uplatňování práva Společenství, ve spojení s článkem 5 Smlouvy, soud členského státu, k němuž je v souladu s vnitrostátními předpisy podáno odvolání proti rozhodčímu nálezu, je i při rozhodování na základě zásady ekvity povinen dodržovat pravidla práva Společenství, zejména pravidla týkající se hospodářské soutěže.
- 24 Na první otázku je tedy třeba odpovědět, že vnitrostátní soud, který v zákonem stanoveném případě rozhoduje o opravném prostředku podaném proti rozhodčímu nálezu, musí být považován za vnitrostátní soud ve smyslu článku 177 Smlouvy, i když podle rozhodčí smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení má tento soud rozhodovat podle toho, co je spravedlivé.

K druhé otázce

- 25 Podstatou druhé otázky vnitrostátního soudu je, zda články 37 nebo 85 nebo 86 nebo 90 Smlouvy brání tomu, aby podnik zajišťující regionální distribuci elektrické energie použil doložku o výhradním odběru, obsaženou ve všeobecných prodejních podmínkách, která zakazuje místnímu distributorovi dovážet elektrickou energii určenou k veřejné distribuci.
- 26 K odpovědi na tuto otázku je třeba přezkoumat, zda zákaz dovozu uložený místnímu distributorovi elektrické energie na základě smlouvy uzavřené s regionálním distributorem odporuje článkům 37, 85 nebo 86 Smlouvy a do jaké míry se podle čl. 90 odst. 2 Smlouvy připouští výjimky ze zákazů stanovených těmito ustanoveními.

Pokud jde o článek 37 Smlouvy

- 27 Nejprve je třeba připomenout, pokud jde o působnost tohoto článku, že jak ze skutečnosti, že se nachází v kapitole o odstranění množstevních omezení, tak z použití slov „dovoz“ a „vývoz“ v odst. 1 druhém pododstavci a slova „výrobek“ v odstavcích 3 a 4 vyplývá, že se vztahuje na obchod se zbožím (viz rozsudky ze dne 30. dubna 1974, Sacchi, 155/73, Recueil, s. 409, bod 10, a rozsudek ze dne 27. října 1993, Lagache a Evrard, C-46/90 a C-93/91, Recueil, s. I-5267, bod 33).
- 28 Právo Společenství, a ostatně ani vnitrostátní právní řády členských států nezpochybnují, že elektrická energie představuje zboží ve smyslu článku 30 Smlouvy. Elektrická energie je tak považována za zboží v rámci celní nomenklatury Společenství (kód KN 27.16). Krom toho Soudní dvůr v rozsudku ze dne 15. července 1964, Costa (6/64, Recueil, s. 1141), uznal, že elektrická energie může spadat do působnosti článku 37 Smlouvy.
- 29 Pokud jde dále o předmět článku 37, je namíste připomenout, že toto ustanovení se týká státních monopolů obchodní povahy. V rozsudku ze dne 4. května 1988, Bodson (30/87, Recueil, s. 2479, bod 13), Soudní dvůr rozhodl, že článek 37 se vztahuje na situaci, kdy vnitrostátní orgány jsou s to kontrolovat nebo řídit obchod mezi členskými státy nebo tento obchod významně ovlivňovat prostřednictvím organizace založené za tímto účelem či prostřednictvím pověřeného monopolu.
- 30 Soudní dvůr rozhodl, že v případě, kdy jsou za takových okolností uzavřeny smlouvy, je existence dohody ve smyslu článku 85 vyloučena, pokud vliv na obchod vyplývá z koncesní smlouvy uzavřené mezi veřejnými orgány a podniky pověřenými poskytováním veřejné služby (výše uvedený rozsudek Bodson, bod 18).
- 31 V tomto ohledu je nejprve namíste konstatovat, že společnosti IJM nebyla udělena výhradní koncese, jež by jí zajišťovala monopol na zásobování přiděleného území elektrickou energií. Dále je třeba podotknout, že smlouvy, které jsou základem sporu před vnitrostátním soudem, nebyly uzavřeny mezi veřejným orgánem a IJM, ale mezi regionálním distributorem a místními distributory. Navíc tyto smlouvy stanoví podmínky, za kterých IJM dodává elektrickou energii místním distributorům, a nemají za následek převod koncese na poskytování veřejné služby, jež byla udělena regionálnímu podniku, na tyto distributory. Dodací podmínky, zejména doložka o výhradním odběru, vyplývají z dohody uzavřené mezi stranami a nejsou inherentní územní koncesi udělené IJM veřejnými orgány.
- 32 Z toho vyplývá, že na situaci, jež je předmětem věci v původním řízení, se nevztahuje článek 37 Smlouvy.

K článkům 85 a 86 a čl. 90 odst. 2 Smlouvy

- 33 Z ustálené judikatury vyplývá, že chování podniku uvedeného v čl. 90 odst. 1 Smlouvy musí být posuzováno z hlediska ustanovení článků 85 a 86 a čl. 90 odst. 2 (viz rozsudek ze dne 18. června 1991, ERT, C-260/89, Recueil, s. I-2925).

Pokud jde o článek 85 Smlouvy

- 34 Je třeba připomenout, že článek 85 Smlouvy se použije, podle jeho vlastního znění, na dohody mezi podniky, jež omezují hospodářskou soutěž a ovlivňují obchod mezi členskými státy.

- 35 Pokud jde o existenci dohody mezi podniky, je třeba uvést, jak Komise konstatovala v rozhodnutí z roku 1991, že systém distribuce elektrické energie v Nizozemsku je založen na síti smluvních vztahů mezi výrobcí, mezi výrobcí a regionálními distributory, mezi regionálními a místními distributory a konečně mezi místními distributory a konečnými spotřebiteli. Doložka o výhradním odběru, jež je předmětem zkoumání ze strany předkládajícího soudu, je obsažena ve všeobecných podmínkách pro dodávky elektrické energie regionálním distributorem místním distributorům, a představuje tedy doložku obsaženou v dohodě ve smyslu článku 85 Smlouvy.
- 36 Dohoda obsahující takovou doložku má omezující vliv na hospodářskou soutěž, jelikož tato doložka zakazuje místnímu distributorovi, aby se zásoboval u jiných dodavatelů elektrické energie.
- 37 Aby mohlo být určeno, zda taková dohoda významně ovlivňuje obchod mezi členskými státy, je třeba, jak Soudní dvůr zdůraznil v rozsudcích ze dne 12. prosince 1967, Brasserie de Haecht (23/67, Recueil, s. 525), a ze dne 28. února 1991, Delimitis (C-234/89, Recueil, s. I-935), posoudit tuto dohodu v jejím hospodářském a právním kontextu a vzít v úvahu kumulativní účinek, který případně vyplývá z existence dalších výhradních dohod.
- 38 V tomto ohledu vyplývá ze soudního spisu, že všeobecné podmínky, jimiž se řídí vztahy mezi účastníky původního řízení a které obsahují výhradní doložku, se shodují se vzorovými všeobecnými podmínkami vypracovanými sdružením provozovatelů center pro distribuci elektrické energie v Nizozemsku.
- 39 Kumulovaný účinek těchto smluvních vztahů může způsobit oddělení vnitrostátního trhu, jelikož tyto smluvní vztahy zakazují místním distributorům usazeným v Nizozemsku, aby se zásobovali elektrickou energií u distributorů či výrobců z jiných členských států.

Pokud jde o článek 86 Smlouvy

- 40 Článek 86 Smlouvy zakazuje zneužívající praktiky, které vyplývají z využívání dominantního postavení na společném trhu nebo jeho podstatné části jedním nebo více podniky, jestliže tyto praktiky mohou ovlivnit obchod mezi členskými státy (výše uvedený rozsudek Bodson, bod 22).
- 41 Ačkoli v případě podniku, který je jako IJM držitelem nevýhradní koncese vztahující se pouze na část území členského státu, nemůže být automaticky učiněn závěr, že má dominantní postavení na podstatné části společného trhu, jinak je tomu v případě, že tento podnik patří do skupiny podniků, které mají společné dominantní postavení.
- 42 Takové společné dominantní postavení však vyžaduje, aby dotčené podniky ve skupině byly navzájem dostatečně propojeny, a měly tak možnost chovat se na trhu jednotně (viz výše uvedený rozsudek Bodson).
- 43 Je věcí vnitrostátního soudu, aby přezkoumal, zda mezi regionálními distributory elektrické energie v Nizozemsku existují dostatečně silné vazby, které svědčí o existenci společného dominantního postavení na podstatné části společného trhu.

- 44 Pokud jde o zneužívající praktiky, Soudní dvůr již rozhodl, že skutečnost, že podnik v dominantním postavení zavazuje odběratele — byť na jejich vlastní žádost — prostřednictvím závazku nebo slibu z jejich strany k tomu, že veškeré své potřeby nebo jejich značnou část budou pokrývat výlučně dodávkami od uvedeného podniku, představuje zneužití tohoto postavení (viz rozsudky ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche v. Komise, 85/76, Recueil, s. 461, bod 89, a ze dne 3. července 1991, AKZO v. Komise, C-62/86, Recueil, s. I-3359, bod 149).
- 45 Jak bylo vysvětleno v bodech 38 a 39, doložka o výhradním odběru, jež je obsažena v dohodách uzavřených mezi podniky zajišťujícími regionální distribuci a místními distributory, může ovlivnit obchod mezi členskými státy.

K čl. 90 odst. 2 Smlouvy

- 46 Článek 90 odst. 2 Smlouvy stanoví, že podniky pověřené poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu mohou být vyňaty z pravidel hospodářské soutěže uvedených ve Smlouvě, jestliže je omezení hospodářské soutěže, nebo dokonce vyloučení veškeré hospodářské soutěže ze strany jiných hospodářských subjektů nezbytné pro zajištění plnění zvláštních úkolů, které byly těmto podnikům svěřeny (viz rozsudek ze dne 19. května 1993, Corbeau, C-320/91, Recueil, s. I-2533, bod 14).
- 47 Pokud jde o otázku, zda byl podnik, jako je IJM, pověřen poskytováním služeb obecného zájmu, je namísto připomenout, že tomuto podniku byl prostřednictvím nevýhradní veřejnoprávní koncese svěřen úkol zajišťovat dodávky elektrické energie na části vnitrostátního území.
- 48 V tomto ohledu je třeba uvést, že takový podnik musí na celém území, které mu bylo v koncesi přiděleno, zajistit všem spotřebitelům, ať již místním distributorům, či konečným uživatelům, nepřerušované dodávky elektrické energie, a to v jakémkoli okamžiku a v požadovaném množství, za jednotné sazby a za podmínek, které se mohou lišit pouze v závislosti na objektivních kritériích platných pro všechny zákazníky.
- 49 Omezení hospodářské soutěže ze strany jiných hospodářských subjektů musí být připuštěna v rozsahu, v němž jsou nezbytná k tomu, aby podnik pověřený takovým úkolem obecného zájmu jej mohl vykonávat. V tomto ohledu je třeba brát v úvahu hospodářské podmínky, v nichž podnik funguje, zejména náklady, které musí nést, a právní předpisy, zejména týkající se životního prostředí, kterým je podroben.
- 50 Je věcí předkládajícího soudu, aby zvážil, zda je doložka o výhradním odběru, jež zakazuje místnímu distributorovi dovážet elektrickou energii, nezbytná k tomu, aby regionální distribuční podnik mohl plnit svůj úkol obecného zájmu.
- 51 Na druhou otázku *Gerechtshof te Arnhem* je tedy třeba odpovědět, že:
- a) Článek 85 Smlouvy brání tomu, aby podnik zajišťující regionální distribuci elektrické energie použil doložku o výhradním odběru obsaženou ve všeobecných prodejních podmínkách, která zakazuje místnímu distributorovi dovážet elektrickou energii určenou k veřejné distribuci a která vzhledem ke svému hospodářskému a právnímu kontextu ovlivňuje obchod mezi členskými státy.

- b) Článek 86 Smlouvy brání tomu, aby podnik zajišťující regionální distribuci elektrické energie, v případě, že patří do skupiny podniků, které mají společné dominantní postavení na podstatné části společného trhu, použil doložku o výhradním odběru obsaženou ve všeobecných prodejních podmínkách, která zakazuje místnímu distributorovi dovážet elektrickou energii určenou k veřejné distribuci a která vzhledem ke svému hospodářskému a právnímu kontextu ovlivňuje obchod mezi členskými státy.
- c) Článek 90 odst. 2 Smlouvy musí být vykládán v tom smyslu, že použití takové doložky o výhradním odběru ze strany podniku zajišťujícího regionální distribuci elektrické energie se vymyká zákazům uvedeným v člancích 85 a 86 Smlouvy v rozsahu, v němž je toto omezení hospodářské soutěže nezbytné k tomu, aby uvedený podnik mohl plnit svůj úkol obecného zájmu. Je věcí předkládajícího soudu, aby zvážil, zda je tato podmínka splněna.

K nákladům řízení

- 52 Výdaje vzniklé řecké, francouzské a nizozemské vládě, jakož i Komisi Evropských společenství, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před vnitrostátním soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

o otázkách, které mu předložil Gerechtshof te Arnhem rozhodčím nálezem ze dne 3. listopadu 1992, rozhodl takto:

- 1) **Vnitrostátní soud, který v zákonem stanoveném případě rozhoduje o opravném prostředku podaném proti rozhodčímu nálezu, musí být považován za vnitrostátní soud ve smyslu článku 177 Smlouvy o EHS, i když podle rozhodčí smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení má tento soud rozhodovat podle toho, co je spravedlivé.**
- 2) a) **Článek 85 Smlouvy o EHS brání tomu, aby podnik zajišťující regionální distribuci elektrické energie použil doložku o výhradním odběru obsaženou ve všeobecných prodejních podmínkách, která zakazuje místnímu distributorovi dovážet elektrickou energii určenou k veřejné distribuci a která vzhledem ke svému hospodářskému a právnímu kontextu ovlivňuje obchod mezi členskými státy.**
 - b) **Článek 86 Smlouvy o EHS brání tomu, aby podnik zajišťující regionální distribuci elektrické energie, v případě, že patří do skupiny podniků, které mají**

společné dominantní postavení na podstatné části společného trhu, použil doložku o výhradním odběru obsaženou ve všeobecných prodejních podmínkách, která zakazuje místnímu distributorovi dovážet elektrickou energii určenou k veřejné distribuci a která vzhledem ke svému hospodářskému a právnímu kontextu ovlivňuje obchod mezi členskými státy.

- c) Článek 90 odst. 2 Smlouvy o EHS musí být vykládán v tom smyslu, že použití takové doložky o výhradním odběru ze strany podniku zajišťujícího regionální distribuci elektrické energie se vymyká zákazům uvedeným v člancích 85 a 86 Smlouvy o EHS v rozsahu, v němž je toto omezení hospodářské soutěže nezbytné k tomu, aby uvedený podnik mohl plnit svůj úkol obecného zájmu. Je věci předkládajícího soudu, aby zvážil, zda je tato podmínka splněna.